

Innspill fra Trondheim kommune:

Trondheim kommune kjenner seg igjen i de utfordringene som er presentert i teksten. Det er avgjørende at UH-sektoren samarbeider godt med kommuner og praksisfeltet for å gjøre profesjonsutdanningene mest mulig relevante. Utdanningene vil da kunne utvikle seg med utgangspunkt i bred kunnskap. Universitetskommune- og universitetsskolesamarbeid bør kunne gi grunnlag for dette. Her møtes forskning og praksis og har et potensial for samhandling og kompetanseheving begge veier. Hospitering, kombinasjonslærere og samskapt forskning er sentralt og vil styrke praksisfeltet, men også gjøre f eks lærerutdanningene bedre. Det er viktig for studentene at de som underviser på utdanningene har kunnskap om praksisfeltet slik at utdanningene får høy relevans.

Yrkesfagveien til høyere utdanning er en suksess i ingeniørfaget på Universitetet i Agder. Studenter med fagbrev gjennomfører på normert tid og med bedre resultat enn studenter som har studiespesialisering. Helsefagarbeidere og barne- og ungdomsarbeidere bør få samme mulighet. Kommunen trenger fagarbeidere med også arbeidstakere med profesjonsutdanning. Det må legges til rette for karriereveier som verdsetter den kompetansen en fagarbeider har gjennom videregående opplæring og læretid. (Tone Solberg)

Veiledning og støtte for å legge til rette for internship i offentlig sektor kan bidra til å redusere barriere for praksis. Det er også en kostnad knyttet til god organisering av praksis og dette bør kompenseres gjennom en tilskuddsordning.

Hospitering mellom praksisfeltet og undervisningsinstitusjonene. Tilskuddsordninger og incitament for å få til dette.

Traineeordninger utvides og støttes for å bygge ned barrierer slik at arbeidsgivere satser på nyutdannede. Begrenset mulighet for midlertidig tilsetning er til hinder for dette.

Mentorordningen for nytilsatte kan bidra til at nyutdannede føler mestring og står i jobben over lengre tid.

Større fleksibilitet i undervisningen og avvikling av praksis slik at det gir mulighet for arbeidslivet til å ta imot flere studenter og slik at studenter får delta på flere og relevante arbeidsoppgaver. Dette kan også bidra til økt rekruttering for potensielle arbeidsgivere.

For at flere unge som søker rett etter videregående skole skal velge profesjonsutdanninger som det er behov, bør det sees på andre opptakskriterier enn kun karakterer. Personlig egnethet, motivasjon etc. kan være viktig for å lykkes med studiet og for framtidig arbeid.

Utdanningene bør tilby skreddersøm av profesjonsutdanning ut fra den voksnes tidligere praksis og kompetanse. Det ligger et uutnyttet potensial i realkompetansevurdering.

Informasjon fra studiestedenes side over mulige støtteordninger til voksne med økonomiske forpliktelser i tillegg til fleksibilitet mellom studie og arbeid, vil være viktig for at flere voksne ser mulighet for å ta profesjonsutdanning.

For barnehage- og lærerutdanningene er det sentralt å ha gode veilednings- og mentorordninger, men det er også viktig at den praksis studentene skal ha i løpet av utdanningen er så god og implementert i utdanningsløpet som mulig slik at de er godt forberedt til det som møter dem. Dette fordrer også et godt samarbeid mellom utdanningene og kommunene. Ikke minst er det viktig at det i utdanningene legges vekt på tverrfaglig samarbeid og samhandling med andre profesjoner. Det vil de møte i arbeidet sitt og må øves opp til å tenke sin profesjon som en del av et større lag; som en del og sentral aktør i "laget rundt barnet". Med masterutdanning og færre allmennlærere ser det ut til at dette behovet øker.

Negativ fremstilling av profesjoner i det offentlige ordskiftet har trolig en undervurdert effekt på rekruttering. Det er viktig at profesjoner blir fremsnakkert som betydningsfulle og for å få frem de mange positive sidene yrkene har.